

A gyermekvilág csodái

- Képek a Szolnoki Metszőkör életéből -

Hetedik-nyolcadikos gyerekek ülnek a templomok előtt, a falvak szélén, vagy egy szebb utca végében. A kerékpárok odatámasztva a házak falához, a csomagtartón táskák, hálósákok. A gyerekek térdén kis rajztábla, rajzolják amit kiválasztottak maguknak, amiből majd este elkészítik a község-város képeslapját. Némelyiken fehér trikó, vagy sapka, rajta a falirat: Metszőkör, Szolnok. Ha elkészültek a rajzzal, előveszik a térképet, hármas csoportokban érkeznek az aznapi szálláshelyre, lepakolnak, aztán elkészítik a linómetszetet.

Máskor kiállítás-megnyitón vezetnek foglalkozásokat, köréjük gyűlnek a helybeli gyerekek, egyikükre hús jut, másokra csak kettő-három. Megbeszélik a feladatot, dolgozni kezdenek, néhány óra múlva készen vannak a nagy festmények, papírhajtogatások, linómetszetek. Elutazunk néhány

napra valahová, mondjuk például Karcagra, az Egészségügyi Gyermekotthonba, és hatalmas képeket festünk a falra. Mindezek előtt persze meg kell tanulni rajzolni, festeni, képet komponálni, technikákat használni. Meg kell tanulni dolgozni. Együtt lenni, mindenféle rossz konfliktus nélkül. Elfeledkezni a szokásos csapdákról, piszkálódásokról, apró kis nyavalyáskodásokról.

Meg kell tanulni vigyázni az eszközökre, anyagokra, összeszedni valahonnan a munkához szükséges dolgokat. Kell egy kis kedvcsináló, bevezető szakasz, sok játékkal, kompozíciós tanulmányokkal, ahol a gyerekek megértik hogy jeleiknek súlya van. Mindannyian kifejezhetik magukat a kép nyelvén. Ezután persze szigor is kell, ha egyszer dolgozunk, akkor nem választhatunk

kényelmességből si-
ma utakat. Jó embe-
ri kapcsolatainknak
kemény önképzés az
előfeltétele.

Körülbelül ennyi
a recept. Ezek után
már csak üldögni
kell egy fa tövében,
figyelní a rajzoló
gyerekek arcát, akik
most éppen "épek".
Távol vannak a vi-
lágtól, és mégis felol-
dódnak benne. Köz-
ben formálják. Kép-
telen helyzet. Any-
nyira elszoktunk
már tőle. A metsző-

körről írva legszívesebben csak Jóska vagy Erika arcáról írnék, ahogy rajzolnak, metszenek. A hangsúlyaikról, ahogyan megtárgyalják egymással kisebb-nagyobb ügyeiket, vagy épp a munkát. Tudom azonban, hogy lehetetlen vállalkozás lenne. "Szavaink csak bensőnk mélytengerében élnek, felszínre bukva szétrobbannak, miként mélyről hozott halak." Még szerencse, hogy itt vannak a képek. Remélhetőleg beszélnek helyettem.

A továbbiakban tehát már csak néhány szót arról, ami tárgyszerűen elmondható.

A Metszőkör elnevezés egyrészt a leggyakrabban használt eljárásra, a linómetszésre utal. Azért szeretjük ezt a technikát, mert így képeink sokszorosíthatók. Másra is utal azonban az elnevezés. A képzőművészkedés jelenti azt a területet, ahol érdeklődési köreink találkoznak, metszik egymást.

A linómetsző készleteket, egyéb eszközeinket több száz gyerek használja, a Dr. Münnich Ferenc körúti általános iskola tanulói. A kiállításokon látható munkák jó része az órákon készül. Van aztán negyven-ötven gyerek, aki még délutánonként is visszajön a rajzterembe, folytatni a munkát. Nagyobb vállalkozások idején száznál is többen vesznek részt a délutáni munkákon. Így készült nagy Kalevala illusztrációnk, vagy a szá-

zegnéhány méternyi dűcot igénylő Kiss Anna-sorozat.

Ezzel a száznéhány méternyi linóleummal el is érkeztünk a kínos anyagi kérdésekhez. Honnan van pénz minderre?

Eleinte semmi nem volt. Apró kis ügyeskedésekkel jött össze némi tempera, ecsetkészlet. Nyári táborok maradványaként, kiállítás-megnyitóról. Aztán kitaláltuk, hogy az órákon közös felszerelést fogunk használni. Mindenki bead negyven forintot, ebből megveszünk az ecseteket, rajztáblákat, egyéb anyagokat. Mivel így minden gyerek használhatta ugyanazt a felszerelést, egyre több eszközt vehettünk meg. Elkészültek az első nagyobb munkák, lehetett vinni őket az üzemek vezetőihez, újabb támogatásokat kérve. Nyomatokat is árultunk, a nagy Kalevala illusztráció után az úttörő szövet-segtől is kaptunk segítséget, lassan meg fogunk állni saját lábunkon is. Ősszel szeretnénk berendezni képkeretező műhelyünket, kiépíteni kapcsolatainkat néhány üzlettel. Ne csak alkalmi árusításokkal juthassanak el grafikáink a vevőkhöz.

De ezek csak az anyagi dolgok, a könnyebben elrendezhetőek. Sokkal nehezebb úgy tölteni együtt a tanéveket, szünidőket, hogy a lehető legtöbben érezzék: a képekkel magukon is formáltak valamit. Viszonyainkon. A világon.

Szavai István